

РЕШЕНИЕ

№ 307

гр. Търговище, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира Ив. К.

при участието на секретаря Стела Й. Йорданова
като разгледа докладваното от Красимира Ив. К. Гражданско дело № 20223530101492 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл.45 ЗЗД и във вр. чл. 52 ЗЗД във вр. чл.300 ГПК.

Ищцата - С. А. Т. твърди в исковата си молба следното:

Съгласно Определение № 19 по Протокол от съдебно заседание от 27 февруари 2019 г. на Районен съд - Търговище, по НОХД 109/2019 г. е одобрено споразумение на основание чл. 382, ал. 7 от НПК, съгласно което с безспорно установено, че за времето от 09.12.2015 г. до 15.01.2018 г. в гр. Търговище ответникът при условията на продължавано престъпление е набрал, транспортирал и превел през границата на страната ищцата С. А. Т. с цел да бъде ползвана за просия, независимо от съгласието й. Деянието е извършено от ответника виновно под формата на пряк умисъл, като с него от обективна и субективна страна с осъществен състав на престъпление по чл. 159б, ал. 1 във вр. с чл. 159а, ал. 1 във вр. с чл. 26. ал. 1 от НК.

Съгласно установеното по посоченото по-горе НОХД, ищцата е пострадала от престъплението, извършено от ответника като за процесния период на няколко пъти против волята си е била извеждана извън страната с цел просия, била е принуждавана да живее в примитивни условия и да върши

действия против волята си. Ответникът е принуждавал С. Т. да проси по улиците на гр. Милано, Италия, да спи в лекия автомобил на ответника при минусови температури (месеците декември и януари), не и е давал храна и С. е нямало къде да се изкъпе, стопли и наспи на спокойствие. С. се е къпела на мивките на обществени тоалетни, като докато е просила ѝ е било забранено да ходи до тоалетна. Ответникът е упражнявал спрямо С. Т. психическо, физическо и сексуално насилие, заплашвал я е, че ако не проси ще пострада тя и семейството ѝ, отправял е заплахи за живота ѝ, унизявал я и е ограничавал свободата ѝ.

Чрез действията си ответникът ѝ е причинил сериозни страдания и потъпкване на човешкото ѝ достойнство. Действията на ответника са довели ищцата до пълно отчаяние, страх, усещане за безизходица, с което също са ѝ причинили неимуществени вреди. Последиците от преживяното са оставили трайна следа върху психиката на пострадалата, като непрекъснато преживява отново и отново случилото се. сънува кошмари и има нужда от психологическа помощ, за да преодолее нанесената ѝ психическа травма.

За времето на продължаваното престъпление ищцата е реализирала доход в размер на над 7000 лева, като е изкарвала по около 100 евро на ден, но всичките пари са и били прибирани от ответника и тя не е разполагала с тях. Разчитала е на неговото благоволение да ѝ купи някаква храна. Претендираните имуществени вреди са в размер на отнетия доход на ищцата. Тази вреда е настъпила в резултат на виновните и противоправни действия на ответника.

Ищцата моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да и заплати: сумата в размер на 10000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди /претърпени страдания; потъпкване на човешкото ѝ достойнство; стрес и пълно отчаяние, страх, усещане за безизходица, безсъние и безпокойство, наложителност да ползва психологическа помощ, за да преодолее нанесената ѝ психическа травма/, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.01.2018г. до окончателното ѝ изплащане и; сумата в размер на 7000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в отнемането от страна на ответника на доходите, които тя е реализирала по време на извършването на престъплението от него, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.01.2018 г. до

окончателното ѝ изплащане, както и всички направени по това исково производство разноси, на осн. чл.78 ал.1 ГПК. В откритото съдебно заседание ищцата, редовно призован не се яви лично и се представлява от пълномощника и адв. Д. Г. от АК-София, която поддържа исковете така, както са предявени и моли да бъдат уважени. Подробни съображения са изложени в писмени бележки.

Ответникът - М. З. И., редовно уведомен за исквата молба, подаде в едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК писмен отговор. Счита исковете за допустими, но неоснователни. Ответникът признава следните обстоятелства: Действително с ищцата двамата са ходили няколко пъти в град Милано, Италия, където са се препитавали основно с просия. През нощите са спели в автомобила, с който са пътували до Италия и обратно, но С. Т. ползвала спален чувал и одеяло, а той - М. спял само с одеяло. Вярно е също, че М. сам е признал вината си по ДП № 21/2018 г. по описа на ОСЛО при ОП-Търговище и по НОХД № 109/2019 г. по описа на РСТ. Но го е направил, защото наистина са ходили да просят и защото много обичал ищцата и му били обяснили, че за конкретното престъпление, в което е бил обвинен, нямало никакво значение дали С. Т. е била съгласна или не.

Основните възражения на ответника са следните:

Ищцата не е била принудена от ответника да замине за Италия, а напротив тръгнала по собствено желание. Не е вършила действия против волята си. В периода 2015 г.-2018 г., когато са ходили в Италия, ищцата и ответника живеели на практика на съпругески начела в неговата къща в кв.В., гр.Търговище. За това, че заминава, тя е казала на сестра си и на доведената си майка, като е тръгнала с ясно съзнание какво точно и предстои да прави в Италия.;

Не отговаря на обективната истина твърдението в исквата молба, че в Италия ответникът не е давал храна на ищцата. Напротив, набавяли са си храна по два начина. От една страна се регистрирали като бедни в църковни центрове, където се готвела и предоставяла безплатно храна на нуждаещи се. Освен това двамата са пазарували храна в множество от супермаркетите в Милано, във връзка с което си извадили карти. Купували всичко, което С. Т. желаела.;

Никога не е упражнявал спрямо нея нито психическо, нито физическо,

нито сексуално насилие. В своите ръкописни обяснения от 16.03.2018 г., закрепени по НОХД № 109/2019 г. по описа на РСТ, С. Т. лично заявява, че М. не се е възползвал от нея и не я е експлоатирал сексуално против волята и, като допълва, че с М. към тази дата са били в близки интимни отношения, за което знаела съпругата на му, но ги приемала.;

Никога не е проявявал нечовешко и жестоко отношение към ищцата, не и е причинявал никакви страдания, нито е потъпквал достойнството и. Ако ищцата има някакви проблеми от психологическо или психиатрично естество, то те не се дължат на негово поведение, а се дължат първо на обстоятелството, че тя е диагностицирана със сериозното заболяване „П. Ш.” със 75 % трайно намалена неработоспособност съгласно Експертно решение № 2896 от зас.№ 182/24.11.2016 г. на ТЕЛК към МБАЛ Търговище АД-Търговище с установено начало на заболяването през 2012 г. и второ - на трудния и живот до момента, в това число на липсата на материална и морална подкрепа от роднините и; на преживяното около разрушения по нейна вина брак и обстоятелството, че детето и не живее с нея, а с баща си в гр.София; на периодите, за които се твърди, че се е занимавала с проституция в България и в Германия; на липсата на собствен дом и материална обезпеченост; на житейската безпътица, и много други фактори, които са извън волята на ответника.;

Не е вземал парите, които С. Т. получавала като милостиня. Освен това твърди, че почти изцяло той е просил от хората, а тя му е била по-скоро като компания и изобщо не е стояла да проси постоянно. Дори е имало дни, в които въобще не е заставала на определените места, за да търси подаяние.

Прави възражение за изтекла погасителна давност: Твърдените неимуществени и имуществени вземания от непозволено увреждане, касаещи периода 2015г.-2017г., включително, са погасени по давност на основание чл.110 във вр. с чл.114 от ЗЗД.

В открито заседание ответникът се яви лично и с упълномощен процесуален представител – адв. А. М. от АК-Търговище, който моли исковите да бъдат изцяло отхвърлени като неоснователни и недоказани. Подробни съображения са изложени в писмени бележки.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Безспорно се установи от приложеното НОХД № 109 по описа за 2019 год. на Районен съд – Търговище, че с влязло в сила на 27.02.2019г. определение № 19 по протокол от публично съдебно заседание на 27.02.2019г. е одобрено СПОРАЗУМЕНИЕ, постигнато между прокурора в Районна прокуратура-Търговище – от една страна и подсъдимия М. З. И. и неговия защитник адв. А.М. от АК-Търговище – от друга страна, по силата на което:

Страните приемат за безспорно установено, че за времето от 09.12.2015г. до 15.01.2018г. в гр. Търговище подсъдимият М. З. И., при условия на продължавано престъпление е набрал, транспортирал и превел през границата на страната С. А. Т. от гр. Търговище, с цел да бъде използвана за просия, независимо от съгласието и.

Деянието е извършено виновно под формата на пряк умисъл и със същото от обективна и субективна страна е осъществен състава на престъпление по чл. 159б, ал.1 във вр. чл.159а, ал.1 във вр. чл. 26 ал.1 от НК.

На основание чл. 381, ал. 5, т. 2 от НПК, за извършеното от подсъдимия М. З. И. престъпление по чл. 159б, ал.1 във вр. чл.159а, ал.1 във вр. чл. 26 ал.1 от НК на същия се НАЛАГАТ следните наказания: 1. „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ЕДНА ГОДИНА, чието изтърпяване на осн. Чл.66 ал.1 от НК се отлага за срок от три години и „ГЛОБА“ в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Споразумението е влязло в сила на 27.02.2019г. и има последиците на влязла в сила присъда. На осн. чл.300 от ГПК несъмнено в настоящия процес е извършването на посочените по-горе деяния от ответника; противоправността на тези деяния и вината на ответника - под формата на пряк умисъл.

Няма спор между страните, установява се от писмените доказателства-ЕР на ТЕЛК /лист 63 по ДП № 21/2018г. към приетото и приложено НОХД № 109/2019г. по описа на РСТ/ и от гласните доказателства по настоящото дело, че ищцата има сериозно заболяване, което е установено през 2012г. с водеща диагноза „Ш.“; Общо заболяване „П. Ш.. Х.п.с.“ със 75 % трайно намалена неработоспособност, съгласно Експертно решение № 2896 от зас.№ 182/24.11.2016 г. на ТЕЛК към „МБАЛ Търговище“ АД-Търговище. От визираното ЕР на ТЕЛК е видно, че тази диагноза и този процент на трайно

намалена работоспособност - 75 % са били определени до експертизата, както и след това за срок от 3 години – до 01.11.2019г. т.е. в целия процесен период, който се сочи в исковата молба и в определение за одобряване на споразумението /от 09.12.2015 г. до 15.01.2018 г./.

Няма спор между страните също, че освен сериозното и психическо заболяване, ищцата има и тежък живот, доколкото майка и е починала докато е била дете, живяла е с баща си, мащеха и доведена сестра, по-късно баща и починал, тя самата е създала семейство, но е разведена и единственото и дете – синът и е отглеждан от бившия и съпруг и неговите родители в София. Всъщност само със сина си поддържа истински добри роднински отношения и има стабилна емоционална връзка и комуникация между тях. Втората и майка и доведената е сестра са я лишили от достъп до наследствената къща и не са и оказвали подкрепа в живота. Няма спор, че ищцата и ответникът са се познавали от преди това, тъй като и двамата са родом от кв. „В.“ в Т. и че са учили в едно и също училище. По стечение на житейските обстоятелства след завръщането и от С. в кв. „В.“ в Т., М. установява връзка със С. и за нея той се явява мъжът, който ще и даде обич и закрила. М. и дал подслон, С. заживяла в къщата, където живее той заедно с жена си, с която живеел във фактическо съпружеско съжителство, двете им деца и неговата майка. Докато пребивава в неговото жилище С. е трябвало да чисти, да пере, да гледа децата му – да ги води и прибира от училище или от детска градина, като през цялото време и жена му е била там. Няма спор, че преди заминаването в Италия между М. и С. е имало интимна близост, добри отношения и привързаност от нейна страна към него.

За изясняване са спора от фактическа страна съдът разпита общо три свидетелки, две от които, посочени от ищцата: 1. Й. И.а-социален работник в Приют за временно настаняване на жертви на трафик в гр. Варна; 2. Д.Т.-психолог към фондация „SOS-семейства в риск“ гр. Варна, която управлява Приют за временно настаняване на жертви на трафик и една, посочена от ответника - 3. Н.Н.-живяла във фактическо съпружеско съжителство с ответника и родна майка на двете му деца.

От показанията на първите две разпитани свидетелки се установи безспорно следното: В процесния период, посочен и в споразумението по приложеното НОХД, а именно от 09.12.2015г. до 15.01.2018г., ответникът е

набрал, транспортирал и превел през границата на страната С. А. Т. от гр. Търговище, с цел да бъде използвана за просия в Република Италия, гр. Милано, като това е ставало общо три пъти и не случайно по Коледните празници и около Нова година, когато хората са празнично настроени и поотворени към нуждите на другите и по-склонни да даряват, т.е. в края на 2015г. срещу 2016г.; в края на 2016г. срещу 2017г. и в края на 2017г. срещу 2018г. Само след като ищцата се свързала със свой познат във Фейсбук и по нейна молба той подал сигнал до полицейските органи е било предотвратено извеждането и с цел да бъде използвана за просия по време на Великденските празници в Италия. Когато през 2018г. ищцата е настанена в Приют за временно настаняване на жертви на трафик в гр. Варна същата е била много уязвима и несигурна, в недобро психическо състояние, не искала да излиза сама от приюта около две седмици и трябвало да я придружава социален работник, страхувала се, че ще се види с М. и той ще я намери и пак ще я принуждава да проси. С. е била настанена и живяла в приюта повече от една година – от м.02.2018г. до 2019г. нейн социален работник и водещ случая е била св. И.а, а от м.08.2018г. с нея работил психолог – св. Т.. Докато в тези три пъти са били в Милано, два пъти М. е остригвал косата на С. - „нула номер“ /!/. И не че това го е разказвала, а в момента когато е постъпила в приюта тя е била с коса „нула номер“ и така са я видели свидетелките. При престойте в Милано, когато са най-зимните месеци – декември и януари, ищцата е нощувала с ответника в лек автомобил, където е било студено, тясно и не се е наспивала спокойно. Пребивавала е при изключително примитивни, мизерни условия, без баня и тоалетна. Била е принудена дори физиологичните си нужди вечерта и през нощта да върши в празни кофички в леката кола. Ходели са в обществени сгради, обществени тоалетни, болници, за да може да се измие, изкъпе евентуално и да ползва тоалетна. В нечовешки условия се е опитвала да поддържа някаква интимна хигиена, като на мивката в обществени тоалетни е ползвала шишета и канчета да си полива. Когато говорила за ходенията в Милано с М., С. разказвала с погнуса, със срам и страх. Св. Т. е наблюдавала в приюта С., че когато си мие ръцете си слага сапун и ги мие осем път, което не е случайно, защото за нея е особено важна хигиената и освен това по този начин понижава тревожността. От приложения снимков материал и писмени доказателства е видно, че на името на М. са били издадени карти за безплатно хранене в обществени

трапезарии към различни религиозни центрове или институции, както и карти за пазаруване на храни в магазините. Когато С. е изкарала надника /напр. 100 евро в брой/ и е давал храна, но когато не е изкарала надника или не е изпълнила указанието на М. – като проси да приема само пари и в случай, че и дават храна да я връща и да моли за пари, то тогава е наказвана напр. не и е давал храна да се нахрани, не и е съдействал да стигне до някаква обществена баня или тоалетна, а те не е познавала града и е разчитала на М. за ориентацията! Докато е била в Милано, М. ограничавал свободата на С., била лишена от телефон, била е лишена от доходи-вземал и е всичките пари, които е изпросила; била е лишена от абсолютно базови потребности за един човек. Щом е лишена от пари тя лично не може да си купи храна, не може да си купи лекарства. Когато е трябвало да се пазарува, М. давал на С. изготвен от него списък на покупките и определена сума пари; тя отивала с колело до точно определен хипермаркет и М. и е засичал /!/ времето, в което тя е длъжна да отиде, да напазарува и да се върне с покупките. Когато С. проявявала критичност и искала да излезе от тези отношения с М., тогава той я заплашвал като и казвал, че знае кой е синът и къде живее и т.н. Дори и когато е била в България С. и е живеела в дома и със семейството на М., тя е била водена да проси напр. в гр. Шумен, в гр. Варна и в случай, че не изпълни надника е била лишавана от телефона, от достъп до интернет, не и е разрешавано да излиза навън от къщата и да тича на воля, а тя обичала да живее здравословно и да спортува. Отношението на М. към С., склонявайки я, насърчавайки я да проси и санкциите му при неизпълнение на неговите изисквания, така че да бъде принудена да проси и да изпълни надника, както и нечовешките условия, в които е била принудена да съществува, докато е била с него в Милано, са я карали да се чувства погнусена, засрамена, унижена, да изпитва неприятни емоции, свързани с личното и достойнство и самочувствие. След престоя в приюта за временно настаняване на жертви на трафик в гр. Варна, ищцата се завърнала в Търговище, но от 2021г. живее в гр. Варна, на квартира, самостоятелна и може да си плаща сметките. Но, както се изясни от показанията на св. И.а., преживяното в Италия се отразило изключително негативно в дългосрочен план на С. и тя не може да преодолее страданията, които са и нанесени там. И сега тя има нужда от подкрепа да организира ежедневието си, има нужда от придружаване и от помощ.

За изясняване на фактическата обстановка по делото, съдът кредитира изцяло показанията на св. И.а и св. Т.. Същите са били очевидци на състоянието на ищцата, която е жертва на трафик, веднага след настаняването и в приюта и техните впечатления са базирани не само на споделеното от С., а на преките, непосредствените, непрекъснатите им наблюдения в продължение на повече от една година, за това как изглежда и как се чувства тя, какво изпитва, как и се отразява преживяното. Що се касае до показанията на св. Н. те не отразяват обективно фактическите обстоятелства по делото и съдът отчита явната заинтересованост на същата от изхода на спора, доколкото ответникът е баща на двете и деца. Не кореспондира с другите доказателства по делото казаното от третата свидетелка, че С. била много въодушевена, ентусиазирана, доволна след първото завръщане от Италия; че е заминала с желание; че нямало принуда от страна на М. към С., че тя доброволно е тръгнала и т.н.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск е за обезщетение за неимуществени и имуществени вреди в резултат на непозволено увреждане. Съгласно чл.45 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. За да носи ответникът деликтна отговорност, следва да са налице пет предпоставки: деяние, извършено от него; противоправност на същото; вина на дееца; вреди за пострадалия /в случая ищцата/ и причинна връзка между противоправното виновно извършено деяние и вредите.

Приложеното НОХД № 109/2019 год. по описа на РСТ е приключило с определение по протокол № 19/27.02.2019г., с което е одобрено споразумение за решаване на делото в досъдебното производство по чл.381 от НПК. Съгласно чл.383 НПК във вр. чл.381 от НПК, одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда. С императивната норма на чл. 300 от ГПК е регламентирано, че влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това : дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Съобразявайки установените фактически обстоятелства с оглед разпоредбите на чл.383 НПК във вр. чл.381 НПК и във вр. чл.300 ГПК ,

съдът приема за несъмнено и категорично доказано, че ответникът е извършил посочените по-горе деяния, а именно за времето от 09.12.2015г. до 15.01.2018г. в гр. Търговище, при условия на продължавано престъпление е набрал, транспортирал и превел през границата на страната ищцата, с цел да бъде използвана за просия, независимо от съгласието и ; противоправността на тези деяния, съставляващи престъпления по чл. 159б, ал.1 във вр. чл.159а, ал.1 във вр. чл. 26 ал.1 от НК; и вината на ответника - под формата на пряк умисъл. От показанията на разпитаните свидетели ищцата безспорно доказва, че вследствие и в пряка причинна връзка от виновно извършеното и противоправно деяние на ответника е претърпяла вреди – неимуществени, изразяващи се в лишения /от храна, от телефон за контакт с близките и/, сериозни душевни страдания, ограничаване на личната и свобода, унижаване и потъпкване на човешкото и достойнство, изпитване на отрицателни емоции, отвращение и погнуса, срам, страх, усещане за безизходица, както и имуществени вреди, свързани с отнемане на доходи от дарената и получената милостиня.

С ППВС № 4 от 23.12.1968 г. са дадени указания на съдилищата при определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди от деликт да вземат предвид обстоятелствата, при които е извършено увреждането. Изяснено е, че понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които съдилищата следва да изтъкват, обосновавайки присъдения размер на обезщетенията за неимуществени вреди, като посочват и значението им за определения размер. На обезщетяване подлежат неимуществените вреди, които са в пряка причинна връзка с увреждането, като размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания, продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този аспект справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане,

конкретните начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат, и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви /по вид или в количествено измерение/ при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло. В горепосочения смисъл е и застъпеното в множество съдебни актове на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК / решение № 93/23.06.2011 г. по т. д. № 566/2010 г. на ВКС, II т. о., решение № 111/01.07.2011 г. по т. д. № 676/2010 г. на ВКС, II т. о., решение № 104/25.07.2014 г. по т. д. № 2998/2013 г. на ВКС, I т. о., решение № 223 от 27.12.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1839/2016 г., III г. о., ГК, решение № 100 от 12.04.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3834/2016 г., IV г. о. и др. /.

Безспорно се установи от гласните доказателства, че ищцата в конкретния случай е уязвим човек - има сериозно психическо заболяване, с нисък социален и икономически статус, израснала без майчина обич и родителска подкрепа, преживяваща без помощ от семейство и близки, и поради всички тези обстоятелства е била по-лесно манипулируема и ответникът по модела „лавърбой“ я използвал за трафик с цел просия. Ответникът от ученическите си години е познавал ищцата и знаел всички превратностите в живота и, особености в личността и, и здравословното и състояние и е бил абсолютно наясно как да се държи с нея, как да процедира, така че да я контролира, така че тя да е зависима от него и да изпълнява нарежданията и изискванията му. Несъмнено се установи, че ищцата е преживяла силен стрес, не само физиологичен, но и емоционален дискомфорт, неудобства и притеснения, наранени са личното и достойнство и самочувствие на човек. Ищцата не е лице поставено под запрещение, няма нужда от настойник, може да функционира самостоятелно в спокойна среда и

при редовен прием на медикаменти, както се установи от гласните доказателства, и има запазена критичност към случилото се. И макар като цяло интензивните душевни болки и страдания, срамът и безпокойството, страхът да не бъде изведена и принудена отново да проси /каквито намерения е имал ответникът за Великденските празници през 2018г. в посока Италия/, все още ищцата не може напълно да преодолее негативните последици от преживяното в посочения по-горе период и има нужда от социална и психологическа помощ и подкрепа. Съобразявайки в съвкупност безспорно установените от представените доказателства по делото и изяснени по-горе фактически обстоятелства, и с оглед разпоредбите на чл.45 от ЗЗД съдът счита, че предявеният иск е доказан по основание за претърпени чисто човешки душевни болки и страдания, лишаване от правото и на свобода, за моралните безпокойства и неудобства на ищцата. Преценявайки доказаните неимуществени вреди като характер, тежест и продължителност на процеса на заличаването им, и с оглед конкретната вина на ответника и критерия за справедливост на обезщетението по чл.52 от ЗЗД, отчитайки всички посочени по-горе обективно съществуващи обстоятелства и по свое вътрешно убеждение, съдът счита, че ответникът следва да заплати на ищцата сумата от 10000 лв., като обезщетение за причинените и неимуществени вреди в периода от 09.12.2015г. до 15.01.2018г. т.е. в пълен размер. Обезщетението се дължи съгласно чл.84 ал.3 във вр. с чл.86 от ЗЗД, ведно със законната лихва от деня на увреждането т.е. считано от 15.01.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

Доколко ищецът е направил възражение за изтекла погасителна давност, а именно 5-годишна давност и имайки предвид, че искът е предявен на 17.11.2022г., а първите два пъти когато ищцата е била обект на трафик с цел просия и е претърпяла вреди са били в периода от м.12.2015г. до м.01.2016г. и съответно от м.12.2016 г. - до м.01.2017г., то дължимо и непогасено по давност е обезщетението за периода от м.12.2017г. до м.01.2018г. Предвид всички изложени по-горе обстоятелства, както и че при последното по време излизане зад граница с цел използването и за просия ищцата е знаела ужасът, който я очаква, тъй като вече два пъти го е преживявала, но е нямала изход, съдът счита, че искът за обезщетение за претърпени неимуществени вреди следва да бъде уважен в размер на 5000 лв., като в останалата част следва се отхвърли като неоснователен.

Обезщетението се дължи съгласно чл.84 ал.3 във вр. с чл.86 от ЗЗД, ведно със законната лихва от деня на увреждането т.е. считано от 15.01.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

Досежно иска за обезщетение за имуществени вреди в размер на 7000 лв., равняващи се на отнетите доходи на ищцата от получената от нея милостиня, съдът счита, че същият не е доказан по размер. Не се установи несъмнено при всеки от трите престоя в Италия: от м.12.2015г. до м.01.2016г.; от м.12.2016г. до м.01.2017г.; от м.12.2017г. до м.01.2018г. в колко дни ищцата е „работила“ т.е. просила. От показанията на една от свидетелките се установи, че обикновено е получавала милостиня от по 100 евро на ден. Но, както се установи от гласните доказателства е имало дни, в които не можела да изпълни "надника", за което е била санкционирана по определен начин или е криела от ответника спестени пари. Предвид изложеното, съдът следва да отхвърли иска за обезщетение за имуществени вреди, като неоснователен.

По разноските: Ищцовата страна е заявила, че претендира разноските по делото. Ищцата е представила единствено пълномощно за упълномощения от нея процесуален представител, веднъж приложено към исковата молба /л.68/ и същото, приложено към молбата за препис от протокол /л.61/ преди писмените бележки. Няма представен договор за правна помощ и писмени доказателства, че се оказва правна помощ по реда на чл.38 от ЗАдв. Нито се сочи претендиран размер на разноските, нито са представени писмени доказателства за такива. Не е представен списък на разноските по чл.80 от ГПК. Ответникът не е претендирал заплащане на разноски по делото, нито с писмения отговор, нито в хода на устните състезания или с писмени бележки. Представено и приложено е /л.15/ пълномощно за упълномощения процесуален представител на ответника.

Ответникът следва да заплати по сметка на Районен съд-Търговище държавна такса от 200 лв. върху цената на иска, на осн. чл.78 ал.6 във вр. чл.83 ал.1 т.4 от ГПК и вр. чл.300 ГПК.

Въз основа на изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. З. И., ЕГН *****, с адрес гр. Т., ул. „А.С.“ № .., чрез упълномощен процесуален представител – адв. А. М. от АК-Търговище, съдебен адрес: гр. Т., ул. „Л.“ №.., вх., ет..., кантора 6, ДА ЗАПЛАТИ на С. А. Т., ЕГН *****, чрез упълномощен процесуален представител адв. Д. Г. от АК-София, съдебен адрес: гр. С., бул. „Я.С.“ № .. ет.. ап..., сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за причинените и неимуществени вреди-претърпени душевни болки и страдания, ограничаване на човешките и права и потъпкване на човешко достойнство, в резултат на извършено престъпление по чл. 159б, ал.1 във вр. чл.159а, ал.1 във вр. чл. 26 ал.1 от НК, на осн. чл.52 ЗЗД във вр. чл.45 ЗЗД, във вр. чл.300 ГПК, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането – 15.01.2018г. до окончателното изплащане, на осн. чл. 84 ал.3 във вр. с чл.86 от ЗЗД.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. А. Т., ЕГН *****, чрез упълномощен процесуален представител адв. Д. Г. от АК-София, съдебен адрес: гр. С., бул. „Я. С.“ № .., ет..., ап..., против М. З. И., ЕГН *****, с адрес гр. Т., ул. „А.С.“ № .., чрез упълномощен процесуален представител – адв. А. М. от АК-Търговище, съдебен адрес: гр. Т., ул. „Л.“ №.. вх., ет..., кантора 6, иск за обезщетение за неимуществени вреди в останалата част за размера над 5000 лв. до пълния претендиран размер от 10000 лв., както и предявения иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 7000 лв., изразяващи се отнемане на реализирани от нея доходи по време на извършване на престъплението от ответника, както и искането за заплащане на разноските по делото, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА М. З. И., ЕГН *****, с адрес гр. Т. , ул. „А.С.“ № .., чрез упълномощен процесуален представител – адв. А. М. от АК-Търговище, съдебен адрес: гр. Т., ул. „Л.“ №.., вх.. ет..., кантора 6, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Районен съд – Търговище сумата от 200 лв., представляваща държавна такса върху цената на иска, на осн. чл.78 ал.6 във вр. чл.83 ал.1 т.4 от ГПК и вр. чл.300 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд - Търговище.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____